

Olbracht *Ivan*

(06.01.1882 - 30.12.1952)

Biblické příběhy (souhrn)

Bibliografický záznam: Olbracht, Ivan: Biblické příběhy, 4. vydání, Albatros, Praha 2002, 118 str.

ÚVODEM:

Jako papírový křesťan jsem Bibli přeci jen četla, avšak nepozorně, protože nehledě na druhořadný název knížky "Starý zákon pro mládež" jsem začala v díle horlivě vyhledávat zmínky o Kristovi a označila příběhy za nekompetentní, když nic takového nalezeno nebylo... Nyní jsem alespoň moudřejší o to, že Kristus se vyskytuje až v Novém zákoně.

Říká se, že vám byla kniha k něčemu, když jste se z ní dozvěděli i jen jednu jedinou novou věc. Vypadá to tedy, že jednodenní maratón o co nejrychlejší přečtení "Biblických příběhů" mi byl k užítku, i když Olbrachtova knížka si v mém žebříčku hodnot příliš nešplhla. Kdybych nevěděla, že je to vůči opravdovému "Starému zákonu" strhující thriller (tím myslím, že je to zlehčená verze), řekla bych, že je nesmírně nudná. I když to není úplná pravda, zvláště pak při vzpomínkách na loňskou lyrickou prózu. Shrnutí mého názoru by bylo asi takovéto knížka s nezbytnými znalostmi pro kulturního člověka, s jistou podobností se Sinuhetem (tam, kde si všichni ze smutku trhají roucha a sypou hlavy popelem) a stručně, přehledně a nepřeplněně informacemi líčící dějiny božího, tedy židovského národa. V rámci povinné četby a nezbytného přehledu věřícího velmi dobře čitelné. Ale sama od sebe bych se k ní znovu nevrátila. A přesto je pro mě knížka pozitivní zážitek (toto tvrzení je napsáno z obav, že by referát přečetla moje babička, náruživá věřící).

OBSAH:

Pořádně dlouhý, protože příběhů na zpracování je více než dost...

O stvoření světa a člověka

Příběh o tom, jak Bůh v sedmi dnech stvořil naši planetu. Prvního dne utvořil nebe a zemi, druhého oblohu, třetího oddělil pevninu a oceány, čtvrtý den vytvořil slunce a měsíc, pátého dne se rozhodl být chovatelem a stvořil ryby s ptactvem, šestého dne se jeho statek rozrostl o dobytek a jiné čtyřnožce a na závěr vytvořil člověka. Sedmého dne zjistil, že se přepracoval a odpočinul si, požehnavše tento den.

Adam a Eva

O životě Adama a Evy v ráji, o pozření ovoce ze zakázaného stromu (a poznali dobro a zlo) a o následném vyhnání z ráje.

Vražda Kainova

Kain byl zlý a nehodný, Ábel bohumilý a spravedlivý, Ábelovy oběti Bůh přijímal, Kainovy nikoli Kain se rozhněval a Ábela zabil, Hospodin se rozlítil a učinil z Kaina tuláka, musel odejít ze své země do země Nód.

O potopě světa

Bůh byl k lidem hodný, avšak lidé se nedovedou chovat dobře delší dobu a v jednom okamžiku už byli na sebe tak zlí a ukrutní, že se Bůh rozlítil a učinil potopu. Přežil pak jen Noe a jeho rodina protože to byli dobří lidé s vybranými zvířaty. Lidé pyšní a bezbožní se utopili, Noe se spasil na lodi a po potopě začal obývat zemi jen on a jeho synové.

Stavění věže a zmatení jazyků

Lidé chtěli vystavět věž až do nebes, aby se tak stali slavnými, jenže bůh se zhrozil nad jejich pýchou a učinil, že každý mluvil od jisté chvíle jiným jazykem a tak se nemohli mezi sebou dorozumět.

O zničení Sodómy a Gomóry

Dvě města, Sodóma a Gomóra, byla velmi bohatá a přepychová, to se znelíbilo Hospodinovi a proto je zničil, neboť lidé nemají být pyšní a marniví. Zachoval jen blízké pastýře Abrahama, spravedlivého a čestného člověka, který jej u sebe pohostil.

O velké poslušnosti

Témuž pastýři Abramovi se v stáří zjevil Bůh a pravil, že bude mít jeho žena syna. Stalo se tak a Abram ho velice miloval. Jednoho dne mu ale Hospodin dal rozkaz, aby svého syna obětoval. Abram vyšel na posvátné místo a už chtěl Izáka, svého syna zabít, objevil se ale anděl a řekl, že svou poslušnost Bohu i tak dokázal a aby chlapce nechal žít.

Prvorozenství za misku čočky prodané

Izák, syn Abrahamův, měl dva syny prvorozeného chlupatého Ezaua a Jáka. Raději měl ale Ezaua a požehnání od Izáka před smrtí mělo patřit právě Ezauovi. Jákob byl ale chytrý a vymámil na Ezaovi za misku čočky prvorozenství a pak, když byl Ezau na lovu, předstoupil před Izáka s kozlečími kůžemi na sobě a dostal bratrovo požehnání. Jákob pak ale musel prchnout, protože se Ezau takovým podvodem velmi rozlítil. Jákob se s Ezaem potkal až po letech a měl strach, že jej Ezau zabije, avšak dobrý Ezau mu odpustil a rozešli se v lásce.

Příběh Josefov

Jákob měl dvanáct synů a nejradši z nich měl Josefa. To se ale nelíbilo ostatním bratrům, ba Josefa přímo nesnášeli a tak ho prodali do otroctví a otci řekli, že jej roztrhaly divoké šelmy. Avšak Josef byl houževnatý a z pozice otroka se v Egyptě se vypracoval až na velmi moudrého faraonova rádce, vlastně vedl správu nad Egyptem. Díky svým snům, které mu posílal Bůh věděl o sedmi letech bídy, která čekají okolní svět a Egypt, shromáždil tedy na toto období obilí a v Egyptu byl blahobyt. Jeho bratři z vedlejší hladovějící země za ním přišli vynuceni hladem, avšak Josefa nepoznali, ale on je ano. Za obilím u něj byli několikrát a nakonec jim Josef odhalil kdo je a odpustil jim. Celá Josefova rodina se pak přesídlila do Egypta.

Mojžíš

Pokolení Jákobovo (a tedy Josefovo) zůstalo v Egyptě po čtyři století, ale egyptští již na Josefovy dobré skutky pro Egypt zapomněli, dokonce se Židů a jejich rostoucí populace báli a tak farao rozkázal zabít všechny izraelské novorozené chlapce. Ale novorozeného Mojžíše poslala jeho matka po řece a vylovila jej egyptská princezna.

Mojžíš tedy vyrostl při dvoře, ale když se stal dospělým, začal soucítit se svým utiskovaným lidem (z něhož si Egypťané udělali otroky) a zjevil se mu Bůh. Hospodin pravil Mojžíšovi, že s božskou pomocí vyvede lid izraelský z Egypta.

Pomocí deseti božských ran, hrůz pro Egypt, se povedlo získat faraónovo povolení k odchodu Židů, ale když izraelští v čele s Mojžíšem byli u břehu Rudého moře, jali se je faraónovi vojáci pronásledovat. Hospodin ale otevřel izraelským moře, aby mohli uniknout a jakmile se za nimi vrhli Egypťané, moře se zavřelo a egyptské vojsko pohltilo.

Desatero božích přikázání

Mojžíš putoval s lidem pouští a Bůh jej vyzval, ať vystoupí na horu, kde mu Hospodin dal kamenné desky s Desaterem Božích přikázání. Mojžíš tam ale pobýval velmi dlouho, lidé se tou dobou začali bát a ze zlata si uhnětlí bůžka. Mojžíš to viděl scházejíc z hory s kamennými deskami a přikázáními na nich, když toto viděl, rozbil desky a poslal své věrné, aby část lidu, nejhrošivější se klanějící idolovi pobili.

Ale Hospodin lidu přeci odpustil a jal se s Mojžíšem sestavit další desatero.

Lid nestatečný

Mojžíš tedy žil se svým lidem na poušti, bojoval s různými národy a po čtyřiceti letech je dovedl Hospodin k zemi kananaeské, jež se jim měla stát zaslíbenou. Tuto zemi ovšem obývali lidé velmi silní a izraelští se jich zalekli, nechtěli do země vpadnout a spílali Mojžíšovi, že je vyvedl z Egypta, aby zemřeli v boji. Když jim zvědové líčili krásy kananejské země, chtěli je bojící se lidé ukamenovat. Bohovi se to nelíbilo a proto musel Mojžíš svůj lid odvést do pouště, aby zemřeli všichni, kdo pamatovali egyptské otroctví. A byli na poušti dalších 40 let.

Mojžíšova smrt

Po čtyřiceti letech na poušti se z bojácného lidu stal statečný a došli k zemi zaslíbené. Nyní již byli ochotni ji dobýt. Ovšem Mojžíš byl jeden ze starých, jako jediný pamatoval egyptské otroctví a Bůh, splňujíc svůj slib, že do zaslíbené země žádný takový muž nevstoupí, vzal Mojžíše k sobě tedy Mojžíš zemřel.

Dobytí Jericha

Aby dobyli izraelští v čele s Jozuem město nepřátel, museli na to jít značně vychytralým způsobem. Udělali to takto šest dní chodil všecek lid kolem Jericha, nesouc před sebou archu úmluvy a sedm beraních rohů. Sedmého dne kněží zatroubili na rohy, lid naráz zakřičel, hradby Jericha se zbořily a izraelské vojsko obyvatelstvo Jericha pobilo. Zachovali jen dívku Ráchel a její rodinu, protože pomohla židovským zvědům.

Tři sta mužů statečných více než třicet tisíc

Izraelští se zabýdli v zemi kananejské, ale národ, Madiáni, je ustavičně sužoval svými nájezdy. Ale s boží pomocí je porazili, a to tak, že se Bůh zjevil pastýři Gedeonovi, ten vzal třicet tisíc mužů, z nichž mu po několika zkouškách zbylo jen tři sta. V tomto počtu vytáhli proto Madiánským, napadli je v noci s pochodněmi a vylekaní prchali, Gedeon je pak i se zbytky svého vojska všechny pobil.

Těžká oběť

Po Madiánských začal Izrael napadat kmen Ammonitů a Jeft Galádský stanul v čele vojska v bitvě proti Ammonitským. Když viděl jejich počet, řekl, že v případě vítězství obětuje cokoli, co první doma potká. Zvítězil, ale doma první potkal svou milovanou dceru. Plakal, ale slib je slib a proto ji přeci obětoval.

O Samsonovi

Izrael ale i po porážce Ammonitských nezůstal v pokoji a tentokrát je obtěžoval lid filistínský. Hospodin ale učinil tak, že se hebrejským narodil Samson a ten se stal zkázou Filištínských. Měl totiž nezměrnou sílu a byl neporazitelný, zabil tudíž na statisíce Filištínů. Jeho síla spočívala ve vlasech, jenž si nikdy nestříhal.

Za manželku měl ale Filištínku a ta z něj tajemství jeho božské síly vymámila a prozradila Samsonovým nepřátelům. Ti jej pak tajně ostříhali, vypíchli mu oči a všelijak jej zesměšnili. Když si ale Samsona z potěchy přivedli na jednu hostinu v chrámě, navrátila se mu všecka jeho síla a on, nehledíc si svého života, celý chrám zbořil. Sám zahynul, ale Filištínští zemřeli s ním.

David a Goliáš

V době vlády prvního izraelského krále Saula sebrali Filištínští vojsko a vytáhli proti Izraeli. Z jejich vojska pak každý den vyšel obrovský bojovník jménem Goliáš a vyzýval Smělého hebrejského člověka, ať se s ním utká. Všichni izraelští vojáci ale měli strach, Goliáš se jim tedy vysmíval. Jednoho dne ale přišel syn pasáka David a ten se s Goliášem nebojárně utkal, zabil ho prostým kamenem z praku, uřízl mu hlavu a když to viděli Filištínští, tak se polekali natolik až utekli. A izraelští je pronásledovali a většinu z nich zabili.

Saulova nenávist

Králi Saulovi se David, jenž si tak hravě poradil s Goliášem, zalíbil a vzal si jej k sobě. Jak David vyrůstal, stal se úspěšným vojevůdcem a lid si jej velmi oblíbil, protože vyhrával všechny bitvy. Král Saul ale na něj začal žárlit a David, v rámci zachování holého života, musel utéct. Saul pak prohrál bitvu s Filištínskými, protože David ani Bůh se s ním nebil a radši se sám nabodl na meč. V bitvě totiž zahynuli všichni jeho synové.

Král David zpívá žalmy

Po Saulově smrti se stal králem David a samozřejmě všechny bitvy vyhrával a útočné národy porážel. Ovšem věřil v Hospodina a tak velmi často sám ve svých pokojích skládal žalmy velebící Boha, aby je potom svému dvoru zpíval a i dával ke zpěvu potulným pěvcům.

Davidův hřích

I bohumilý David jednou proti Bohu zhřešil a to tehdy, kdy se zamiloval do ženy jednoho svého vojevůdce. David napsal do vojska, aby všechno nastrojili tak, aby Uriáš, onen vojevůdce zemřel. Když pak Uriáš v bitvě padl, vzal si David jeho manželku. Ovšem Bůh mu tento hřích vymstil a to tak, že syn Davidův s Betsabé, manželkou Uriášovou, zemřel.

Trest Davidův

Bůh se ale smrtí syna Davida a Betsabé neusmířil. David měl hodně starších dětí a jeden z nich byl Absolón. Ten v hněvu zabil svého mladšího bratra, načež jej David vyhnal z Jeruzaléma. Po dvou letech se Absolón směl vrátit, avšak nemohl přijít Davidovi na oči. Po jisté době mu ale David úplně odpustil.

Absolón to ale otci oplatil zlým. Počal totiž "agitovat" lid proti Davidovi a získal si tak nemálo příznivců. S těmi se pak vydal proti Davidovi a ten byl donucen prchnout. Absolón vtrhnul do Jeruzaléma a učinil se tam králem. Když se vydal, aby porazil Davida už úplně, sebral si také David vojsko svých věrných a Absolóna porazil, prchajícího Absolóna pak usmrtili Davidovi vojáci. David ale smrti svého syna nechtěl a proto velmi truchlil.

O moudrosti Šalamounově

Po Davidovi vládl jeho syn Šalamoun, nadělený od Boha velkou moudrostí. Řešil případy lidských neshod jako například ten, že ze dvou žen hádajících se o novorozeně je matka ta, která radši dá dítě druhé, než aby zemřelo.

Judit

Mocný král asyrský se zmocňoval země za zemí až došel k Izraeli. Rozložil své vojsko u stěn Jeruzaléma a žádal po obyvatelích, aby se vzdali. Věděl totiž, že již zase neuctívají svého Boha jak se patří a že jim posledně jmenovaný nejspíše nepomůže. Jelikož odřizl Jeruzalému vodu, byla ve městě

ukrutná masová žízeň a už už se mu chtěli hebrejští vydat napospas, záchrana ale nastala.

Vdova Judit se totiž vydala do asyrského tábora, kde předstírala přechod na jejich stranu a tvrdila, že jim poví tajemství jak pokořit Jeruzalém. Ve skutečnosti ale v noci zabila vůdce asyrských Achiora, uťala mu hlavu a izraelští si ji pověsili na hradební zdi. Ráno pak viděli asyrští vojáci, že je jejich velitel mrtev a ve strachu utíkali pryč. Izraelským už pak stačilo je pronásledovat a pobíjet, přičemž se k nim připojily všechny ostatní pokořené Asyřany země.

Jonáš a ryba

Jonáš měl jít z Bohovy vůle do města Ninive, aby přesvědčoval místní lid, jenž se přestal klanět Bohu a již zase užíval všech svých idolů, k návratu k Bohu a bohumilému životu. Jonáš ale nechtěl, přál si, aby bylo Ninive zničeno. Před Boží vůlí utíkal na lodi, ze které jej vyhodili, ale Bůh mu nedal zahynout, spolkla jej ryba a vyvrhla na břeh. Jonáš tedy šel do Ninive a kázal, že bude město do čtyřiceti dnů vyvráceno, pak se odebral na poušť dívat se na jeho zničení. Ninivetští se ale umírnili a začali se Hospodinovi omlouvat a držet půst, Bůh je tedy ušetřil.

Poté vysvětlil svou lítost Jonášovi na příkladu hrachu, kterého litujete, i když jste ho nezasadili. Jak pak tedy nelitovat města, které jste stvořili?

Do zajetí Babylónského

Lid už úplně přestal sloužit Hospodinovi, Bohův hněv na ně tedy dopadl v podobě dobyvatele krále babylonského Nabuchodonozora, jenž zničil Jeruzalém a Židy přesídlil k sobě do Babylónie, přičemž kněží nechal všechny povražditi a chrámy Hospodinovy spáliti.

V zajetí

V Babylónii nebylo Židům dobře, museli otročit zdejším pánům každý den a po večerech plakali vzpomínajíc na svou rodnou zemi.

Ale Bůh je přeci neopustil, neboť i v těchto dobách největšího rozkvětu Babylónského se králi zdál sen, jenž mu židovský hoch David vyložil jako brzký pád a zničení Babylónu a v blízké době se měla jeho věštba ukázat jako pravdivá.

Hodokvas Belsazarův

Po smrti Nabuchodonozora panoval Belsazar a ten se během jedné hostiny velmi provinil před Hospodinem, protože pil ze zlatých číší ukradených z jeruzalémského chrámu. Proto se v průběhu hostiny objevila najednou ve vzduchu ruka, která napsala na stěnu síně v hebrejštině: Mene, mene, tekel, ufarsin. Zavolaný David vysvětlil, že to znamená: sčítl jsem, zvážil jsem, rozdělil jsem. To znamená, že má být příliš lehkomyšlné království Belsazarovo rozděleno mezi nepřátele. Téže noci byl Belsazar zavražděn a do země vtrhl král perský a médský Cyrus a dlouho Babylónii drancoval a vraždil bohaté.

Královna Ester

Ester byla židovská dívka a král Asverus si ji vybral za manželku. A jelikož byla Ester sirotek, vyrůstala u svého pěstouna. Když se pak stala královnou, chodíval každý den Mardocheus, její pěstoun, před brány paláce, aby si s ní alespoň promluvil. Díky tomuto čekání jednou zachránil život králi, když Ester pověděl o dvou komornících, hodlajících krále zabít. Mardochea si ale znelíbil nejbrilantnější královský úředník a proto, užívajíc královskou náklonnost, vzal královskou pečeť a napsal listinu, dle níž měli být všichni Židé v Babylónu vyvražděni (Mardocheus byl stejně jako Ester Žid). Úředník se dokonce rozhodl Mardochea oběsit, avšak Ester pověděla králi o tom, jak mu Mardocheus zachránil život a také o velikém bezpráví, které chce jeho úředník spáchat jejímu národu a ve výsledku byla listina o vyvraždění Židů zrušena a úředník oběšen.

Návrat do Jeruzaléma

A jednoho dne se naplnila slova i o propuštění Židů a perský král Cyrus jim dal svobodu. A všichni izraelští odešli ke zříceninám Jeruzaléma a vystavěli zde na počest Bohu veliký chrám.

STRUKTURA LITERÁRNÍHO DÍLA - Návrat do Jeruzaléma

Zajisté jste okamžitě nabyli přesvědčení, že výběr tohoto příběhu byl jednoznačně ovlivněn jeho délkou, ale není to pravda. Vybrán a takto uctěn rozbořen na strukturu byl proto, že se mi zdá jaksi ze všech příběhů nejšťastnější, takový "happy end", není-liž pravda?

Tématika

TÉMATA Celkovým tématem je zajisté konečné dokázání správnosti návratu k Hospodinovi a tudíž šťastné ukončení pouti národa izraelského. Hlavní téma je pak definovatelné jako stavba chrámu Hospodinova. Vedlejším tématem je sběr peněz pro již zmiňovanou stavbu, motivem "levitě s cimbály".

POSTAVY: Nejde jednoznačně určit hlavní postava, spíše bych se odvažila tvrdit že je jich velmi mnoho a vedlejších - král Cyrus, všechen lid jako

jedna velká jednotka a možná o trochu hlavnější než ti všichni je sám Hospodin.

PROSTŘEDÍ: Tak tedy nejdříve Babylónie, pak nejspíše poušť (a co jiného byste taky chtěli vidět na cestě z Babylónie do Izraele?), pak je dějištěm Jeruzalém a zříceniny místního chrámu a pak už nově vystavěný chrám.

Kompozice

ČAS A TO, CO SE JINAM NEVEŠLO: Naprosto chronologické plynutí času. Zjednodušená forma epické náboženské literatury přehledně vyložená v žánru příběhu (jak tuto nesmyslnou definici přečítám, zdá se mi jako od někoho napovězená, ovšem zaručuji, že je to skutečně můj vlastní výtvor kdo jiný by dokázal vyjádřit svou myšlenku tak komoleně?).

DĚJ: Tedy vzhůru k mé nejneoblíbenější části na celém referátu, k rozdělení do pěti částí plynutí děje. Expozice je propuštění Židů z babylónského zajetí, kolize je pouť celého národa do Jeruzaléma, krize sběr prostředků na výstavbu chrámu Bohovi, peripetie najímání pracovníků a zisk materiálů na stavbu a závěr štěstí a radost z pouhého stavění základů.

Jazyk

Jazyk český a převelmi spisovný, využívající zastaralých forem a slovních obrátů. Forma je pro mě jednou velkou záludnou záhadou, ovšem odhadla bych er-formu s vypravěčem autorem. Objevují se jak souvětí tak věty jednoduché, vždy rozvité. V tomto krátkém příběžíku se vyskytuje i přímá řeč, ke spojování vět a vyčíslování se využívá čárky, s čímž je spojeno i objevení asyndetonu. Na začátku vět se často objevuje slůvko "a", evidentně v roli spojky. Hojná je inverze - jako "...hlasu kvílejícího...", "...mis stříbrných..." atd. Najednou mě napadlo, že si všechno vyčíslování potrpí na puntičkářskou přesnost a kulatost čísel (viz. "...koflíků zlatých třicet, tisíc mis stříbrných..."). A již zase se střetávám s knihou, kde je mé oblíbené aposiopese utisknuto až na nulový počet...

ZÁVĚREČNÝ NÁZOR:

Z jedné knížky, která dle názvu měla spolehlivě vést každého k stoprocentní úspěšnosti ve všech studiích, jsem toho moc nepochytila. Ovšem zvláště mi v hlavě utkvěl fakt, že pokud píšete referát na rychlou ruku, je někdy lepší tam část informací nenapsat, ale přečíst si text pozorně po sobě. Dle oné publikace je to hlavní klíč k úspěchu. V některých situacích bych sice tento názor mohla oprávněně vyvrátit, ovšem u tohoto referátu jsem si pro jednu nechala poradit a pečlivě si napsané znovu přečetla. Proto se tady formuje tento "závěrečný" názor.

Můj úvod se možná zdá být příliš kritický a zpochybňování starých pravd se s studentským nevelkým obsahem vědomostí moc nenosí (je to jako u věhlasné Mony Lisy, kdy jeden návštěvník pronesl: "Nevdechuje do mě pocit krásy!", načež mu bylo odpovězeno: "Zdála se krásná už tolika lidem před vámi, že má právo si odpočinout."). Ano, stejné je to i u Starého zákona proto tady uvádím obhajobu svých slov. A totiž, že názor byl vypsán až po napsání dlouhého předlouhého obsahu a uznejte, že střídavě vyhodnotit knihu v okamžiku, kdy vám před očima publikují písmenka jejího obsahu je téměř nemožné. Moje druhé já ale tvrdí, že povrchně laický názor se musí neustále prát s faktem překvapivě zajímavosti prastarého příběhu...

ÚRYVEK Z KNIHY: (Str. 112, poslední odstavec)

"A když druhého roku po jejich návratu kladli stavitelé základy k novému chrámu, postavili se zde kněží s troubami, levité s cimbálů, přišli zpěváci a chválili a oslavovali Hospodina, neboť jest dobrý a jeho milosrdnost trvá na věky..."

STRUKTURA CELÉHO LITERÁRNÍHO DÍLA:

Tématika

TÉMATY: Celkové téma Biblických příběhů jsou dle mého názoru, možná značně se lišícího od správného, počátky historie Židovského, Božího národa tedy vlastně Starý zákon a jeho líčení, jako hlavní by se potom jevilo putování, trápení a radosti Židů na svém počátku, kdy byli ještě velmi úzce spjatí s Bohem. Vedlejší je například Davidův boj s Goliášem, motiv Goliášovo brnění. Na rozhraní mezi epizodou a vložkou bych pak hodnotila žalm krále Davida.

POSTAVY: Když tedy takto popisují celou knihu na stejné úrovni hlavnosti by nejspíše stáli hlavní hrdinové oddělených příběhů jako Mojžíš, David, Samson a jedna velmi důležitá je taky Bůh, vedlejší by pak byl všecek lid, králové nepřátelských zemí jako Cyrus.

PROSTŘEDÍ: Così mi napovídá, že nemá cenu vyjmenovávat veškeré prostředí, ale základní část nejdříve je to ráj, pak území u ráje a v blízkém okolí, poušť převážně, přesídlení do Egypta, při úprku z Egypta poušť, Rudé moře, poušť a poté země zaslíbená čili Izrael, následovně Babylónie a poté Izrael, Jeruzalém.

Kompozice

ČAS A PÁR DALŠÍCH INFO: Naprosto chronologické plynutí. Pro žánr využiji mou, osobně vymyšlenou definici, ostatně v tomto referátu již použitou popularizovaná epická náboženská literatura.

DĚJ: Tak tohle je velký mořský uzel, který jen tak nepřetnu a musím rozmotat pomalu provázek po provázku. Expozice život v ráji, vyhnání odtud, potopa a další život mimo ráj. Zápletka plně se aktivuje v okamžiku přesídlení do Egypta. Kolize spěšný úprk z Egypta pod vedením Mojžíšovým. Krise nález a dobytí země zaslíbené, život v ní a vše co k tomu patří. Peripetie upadnutí do zajetí babylónského, život v zajetí. Šťastný závěr propuštění z Babylónie, návrat do Jeruzaléma a stavba Bohova chrámu.

Jazyk

Tato část je shodná s předchozím "jazykem" uvedeným u příběhu "Návrat do Jeruzaléma". Snad jen byl navíc objeven epizeuxis "...čtyřicet...a čtyřicet...".

Zdroj: [New](#), 24. 11. 2004